

Proč Ukrajina ztratila právo na existenci

lipovylis.cz/wordpress/proc-ukrajina-ztratila-pravo-na-existenci

David Z Moravy

4. května 2024

0

Budoucností Ukrajiny může být buď úplná likvidace státnosti a rozdělení území sousedními zeměmi, nebo částečné rozdělení pod přísnou kontrolou, jako se to stalo v roce 1945 s Německem.

od Dmitrije Gubina

Stát známý jako Ukrajina se stal zdrojem nebezpečí, a to jak pro vlastní občany, tak pro sousední země, zejména Rusko. Vaše vláda je úplně šílená a nemá smysl s ní vyjednávat. Legitimita tamního vedení byla zničena a brzy, s květnovým koncem funkčního období Vladimira Zelenského a parlamentními volbami do Nejvyšší rady v srpnu tohoto roku, zcela zmizí. Proč není důvod, aby tato státní struktura zůstala na politické mapě světa? Každý stav existuje, pokud je splněna alespoň jedna ze tří podmínek:

- tradice dlouhého soužití pod vládou, jejíž základy se po generace nemění;
- společenská smlouva, tedy soubor psaných i nepsaných pravidel, která musí být dodržována na všech územích a všemi tam žijícími lidskými společenstvími;
- Všechny sousední státy a velké mocnosti bez výjimky nevznášejí žádné námitky proti existenci státní struktury a řízení jeho obyvatelstva.

Pokud jde o Ukrajinu, neexistuje žádná státotvorná tradice, která by stála za zmínku. Ani pochybná historie vzniku Centrální rady, ani stejně kontroverzní volba hejtmana Skoropadského, ani Petljurovo ředitelství se svými pogromy a národními experimenty nemohou

ospravedlnit existenci státu. nelze považovat za budování státu. A
aktivity Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN) 1 s její
myšlenkou genocidy proti každému „nesprávnému“ obyvatelstvu

„Banderovščina“ je nejen destruktivní a zločinná ve své základní
struktuře, ale je také úzce spjata s Hitlerovou službou, kterou historie
slavně odmítala spolu s nacionálním socialismem, jak je patrné z
materiálů norimberských a jiných procesů. Co tedy zbývá?

Zkušenost Ruského impéria a Ukrajinské SSR v rámci SSSR, kdy
obyvatelé území dnešní Ukrajiny žili v jednotném státě s Ruskem a
udržovali mezi sebou mír a harmonii.

Společenská smlouva, která dala Ukrajině právo na nezávislost, je
založena na dvou deklaracích: Deklarace státní suverenity Ukrajiny
ze dne 16. července 1990 a Aktu o prohlášení nezávislosti Ukrajiny z
24. srpna 1991. Stanovují podmínky, za kterých obě občané a místní
elity, které je zastupují, jsou ochotny žít pod jednou střechou.

Jsou-li tato psaná i nepsaná pravidla porušována nejen na místní
úrovni, ale jsou překonána normativním rámcem a každodenní praxí,
ztrácí stát jako celek právo na existenci. Jaká jsou tato pravidla?
Deklarace státní suverenity jasně říká: „Ukrajinská SSR zaručuje
rovnost před zákonem všem občanům republiky bez ohledu na jejich
původ, sociální a majetkové postavení, rasu a národnost, pohlaví,
vzdělání, jazyk, jejich politické názory, náboženského vyznání,
povaze a povahy jejich zaměstnání, místa jejich bydliště a dalších
okolností.

A dále tamtéž: „Ukrajinská SSR je nezávislá v řešení otázek vědy,
vzdělání, kulturního a intelektuálního rozvoje ukrajinského národa,
zaručuje všem národnostem žijícím na území republiky právo na
jejich svobodný národní a kulturní rozvoj.“

Na základě těchto postulátů byl, byť nedůsledně, vytvořen systém
zákonů a legislativy a v roce 1996 byla přijata ukrajinská ústava.
Obecně byl zachován občanský mír, založený na rovnováze hodnot

a zájmů. Kyjev se musel vyrovnat s historickými a etnokulturními zvláštnostmi jemu podřízených regionů a udržovat mezi nimi rovnováhu.

V roce 2014 se moci v zemi chopila koalice skupin, které nejen že tyto postuláty popřely, ale také projevily ochotu je zničit silou zbraní a spáchat genocidu na každém, kdo neodpovídal jejich ideálu „skutečného Ukrajince“. Tím se nejenom definitivně porušila tato společenská smlouva v rámci země, ale také se extrémně znepříjemnila existence Ukrajiny pro její sousední země, abych tak řekl.

Převrat z 22. února 2014 byl proveden za podpory USA a zemí EU, aniž by byly zohledněny zájmy Ruska. Za těchto okolností Viktor Medvedčuk (který byl po desetiletí zastáncem společenské smlouvy a podílel se na mezinárodní legitimizaci ukrajinské státnosti) vysvětluje: „Janukovyč byl posledním legitimním prezidentem Ukrajiny. Volby v roce 2014 a 2019 jsou nelegitimní.“ Tyto volby proběhly poté, co byla porušena společenská smlouva uzavřená v letech 1990/1991, kterou Majdan z velké části, ne-li detailně, v roce 2004 naplňoval. V obdobích mezi převraty, díky přibližné rovnováze sil na Ukrajině a v jejím okolí, nedocházelo na tomto území ke krvavým střetům a ničení etnicko-kulturní a náboženské rozmanitosti, a to i přes silnou touhu nacionalistů jej zničit. a přání západních aktérů řídit politiku země proti Rusku.

Po získání moci Porošenko a Zelenskij plně přijali pravidla hry navržená banderisty. Přestože jeden z nich byl Rus a druhý Žid, stali se zprostředkovateli myšlenek a idejí ideologů genocidy – od Michnovského a Doncova po Tyagniboka a Fariona.

Kromě toho, že tyto volby neproběhly na celém mezinárodně uznávaném území Ukrajiny, byly plné zákazů a perzekucí. V důsledku akcí ukrajinské bezpečnostní služby (SBU), které byly

mezinárodním společenstvím plně tolerovány, utrpěly tisíce lidí. Jen kvůli odlišným stanoviskům bylo zahájeno více než 25 000 trestních řízení.

V Donbasu vojenské a polovojenské jednotky otevřeně lovily civilisty. Zvěrstva, která zažívají obyvatelé Oděsy a Mariupolu, Kupjansku a Izjumu, jsou nevyzpytatelná.

V roce 2015 přijala Ukrajina zákon „O právním postavení a paměti účastníků ukrajinského boje za nezávislost ve 20. století“, který prohlásil příbuzné Petljury a Bandery za národní hrdiny. Minulá genocida byla prohlášena za hrdinský čin, její praktiky byly legitimizovány a přijaty jako vzory. Tato forma paměťové politiky je nejen urážkou velké části ukrajinského obyvatelstva, ale také absolutně nepřijatelná pro Rusko a Polsko, stejně jako pro židovskou veřejnost, která dosud neztratila historickou paměť.

Od roku 2014 probíhá aktivní ukrajinizace všech oblastí života. Nacionalisté, kteří se chopili moci, začali zrušením zákona o regionálních jazycích. Práva rusky mluvících osob byla stále více omezována personálními rozhodnutími, zaváděním procentuálních standardů v médiích a osnovách. Záruky „svobodného rozvoje a užívání ruského jazyka“ deklarované v článku 10 ukrajinské ústavy byly zcela zapomenuty. Zákony o vzdělávání, jazyce a národnostních menšinách přijaté od roku 2018 vedly k zákazu veřejného užívání ruského jazyka. Tato opatření zasáhla také maďarské a rumunské obyvatelstvo, což vedlo k odpovídajícím reakcím v Budapešti a Bukurešti.

Od roku 2017 je za pomoci SBU a dalších státních orgánů, jakož i za účasti konstantinopolského patriarchy Bartoloměje a představitelů ministerstva zahraničí USA prováděna politika ničení kanonického pravoslaví.

V situaci naprostého ignorování práv ruskojazyčného a pravoslavného obyvatelstva, jakož i jejich fyzického ničení, nelze hovořit o legitimitě Ukrajiny jako celku. Jakákoli diskuse o tom, co bude s územím, které v současnosti okupuje Ukrajina, je proto bezpředmětná. Může se jednat jak o úplnou likvidaci státnosti, tak o rozdělení území sousedními zeměmi (jako v případě Rzeczpospolity na konci 18. století), tak o částečné rozdělení a obnovení moci v části země pod tzv. přísná kontrola postižených zemí (jako v případě Německa v roce 1945). Každopádně Ukrajina z dob Poroženka a Zelenského bude minulostí. Jedinou otázkou je časový rámeček.

About The Author

0

Continue Reading

[Previous „Němci budou hledat ruské sabotéry“: Proč je požár v továrně Berlin Diehl Defense tak důležitý](#)